

Un poeta 'transterrat'

Josep Sabater, establert al Canadà des de 1985 com a “exiliat literari”, torna cada hivern a Sant Feliu de Guíxols per no perdre el contacte amb la seva llengua
Acaba de publicar un nou poemari, 'La nit dels bous'

A Winnipeg, a les praderies de l'oest del Canadà, els hiverns són tan crus que és rar el dia que se superen els zero graus, així que amb els primers freds Josep Sabater fa les maletes per passar una altra temporada a casa. Sempre procura fer-ho amb un nou llibre a punt, per recordar-se la raó per la qual fa anys va decidir desterrar-se voluntàriament: per poder escriure, per poder ser escoltat. Aquest hivern, s'ha emportat a l'apartament que té a Sant Feliu de Guíxols amb la seva esposa, una canadenc d'ascendència catalana, un nou poemari, La nit dels bous (Ediciones Oblicuas), que promociona volenterosament, amb paciència però també amb fèrria determinació. Ho fa sempre així, des que l'any 1985 va decidir que a Catalunya no tenia cap possibilitat, que escriure i publicar a casa seva mateix era una proesa “només a l'abast dels que uneixen la sort al talent”, i ell no ha estat mai precisament un home afortunat. Quan es presenta, diu amb tota naturalitat que és “un poeta exiliat”, però de seguida aclareix: “un exiliat literari”. En realitat, Josep Sabater és un cas de transterrament, si és que pot formar-se el mot per referir-se a una fugida sense persecució.

Nascut a Sabadell el 1956, a principis dels vuitanta va prendre consciència que la literatura havia de ser una aposta de tot o res, i quedar-se hauria significat conformar-se amb el res. “El dia que vaig decidir seriosament dedicar-me a escriure, vaig veure que aquí ho tindria molt difícil. El català és un mercat molt reduït, de molta competitivitat. M'hi hauria ofegat, i jo volia tenir una veu pròpia.” Així que el 1985 es va establir amb la dona a Winnipeg, confiant que a una de les ciutats més fredes del planeta tindria una oportunitat que a casa se li negava. “Va ser una decisió dura, radical, d'un compromís molt fort amb mi mateix”, recorda, i no li ha anat tan malament: una desena de llibres entre el 1996 i el 2012, la majoria de poesia (Provances d'esper, Respirs, Rastres d'un poeta sense terra, Vol de dol, Brots de mots, Entre pols) i dos de narrativa (Relats parabòlics i Relats dia-bòlics), tots en català, excepte un recull en anglès, All for the best, que va escriure, curiosament, en una de les seves estades a Catalunya. “El dia que vaig marxar, em vaig emportar la llengua amb mi”, afirma amb orgull aquest poeta que assegura haver convertit el Canadà, on treballa de traductor i intèrpret, en “un laboratori de creació literària” per posar a prova la resistència de l'idioma: “He volgut saber si el català té prou recursos i és prou ric des del punt de vista creatiu, i he comprovat que ho és, i molt”. Però s'enyora, és clar, i comença a pensar a tornar: “Si no et fas present a casa, quedes fora de joc, i cada vegada que torno he de dedicar grans esforços a donar-me a conèixer de nou. Això m'ocasiona un gran desgast, una certa inquietud.” La nit dels bous, en què abunden els jocs de paraules, un aire d'irreverència i l'ús desinhibit de l'exabrupte i el reneç, és una altra escala en el seu llarg camí de retorn.

Publicat a:

-El Punt Avui. Comarques Gironines 01-03-2013 Pàgina 16

Font del document:

http://www.elpuntavui.cat/noticia/article/5-cultura/19-cultura/623934-un-poeta-transterrat.html?piwik_campaign=rss&piwik_kwd=mecultura&utm_source=rss&utm_medium=mecultura&utm_campaign=rss